

BOBLER

Min religion – det er hende, hvis profil du ser bag den oplyste rude.

Jeg har ingen anden, og se på mig om jeg græder.
Se på mig om jeg ber om forladelse oppe eller nede.

Vorherre, hvis han er til, han kan vel ikke fornærmes.
Har han ikke skabt hende, når han har skabt alt?
Har han ikke givet mig hende, når han styrer alt?
Og er det ikke ham, der mellem sine tomler
har fingret min hjerne, så den er, som den er?
Jo – Vorherre er uforværmet i denne sag.

Besyderligt – hende jeg elsker og beder til som en gud,
hun er bly og blid som en blå anemone –
mens jeg hendes præst
er stiv som en stikkende tidsel.

Jeg går mine egne veje
og fløjter ud mellem fortænderne.
Kludesamlere og filosoffer er jeg ikke
på hat med.
De lærde kender havvandets vægtfylde,
men *havet* forveksler de med søsyge.

Javel – jeg er dum,
og jeg værner om min dumhed, som var den
af allabast.

Jo – for uden den kan jeg ikke på eengang
elske kål og hvide sommerfugle.

Jeg kan.

Hvis man gad tænke – hvor var verden da indviklet,
de fleste retfærdige fortjener galgen, men bør de
optage pladsen for tyveknægtene?
Den gåde har jeg aldrig kunnet gætte.

Hvorfor skriver jeg disse vers –
ujævne som rovdryrs tænder – ?
For agitation. Nej, nej.
Min gudinde er stor, men ganske udelelig.
Min verden et musæum. – Nej.

Jeg går mine egne veje,
og mine vers er en fløjten ud mellem mine fortænder.
Jeg fløjter om min verden, der måske nok kun
er en boble.
Ja fri, let og strålende som en boble,
rund, dum og sejlede.

Man stirrer på den og bliver glad.
Man fløjter,
og man glemmer
alverdens tandværk.

